

Arne Larsen: Den 1. oktober i år er der i henhold til boligministeriets cirkulære af 21. juni gennemført faste priser og faste tidsfrister for arbejder og leverancer inden for statslig og statsstøttet bygge- og anlægsvirksomhed. Disse regler er det hensigten at gennemføre på alle områder — også på områder, hvor der gives en eller anden form for statsstøtte, f. eks. refusion af vejjudgifter i henhold til lov om tilskud til offentlige veje.

Der er vist næppe, endnu da, ført bevis for, at disse regler, der som sagt kun har virket i meget kort tid, vil betyde en billig-gørelse af offentlige arbejder. Måske vil de, måske ikke. Men da det ad cirkulæremæssig vej er gennemført på en række andre områder inden for den offentlige anlægsvirksomhed, vil socialistisk folkeparti ikke modsætte sig dette lovforslags gennemførelse.

En anden ting, som mit parti har fremført ved flere lejligheder, er, at når det drejer sig om bygge- og anlægsvirksomhed, også inden for vejsektoren, var det måske på sin plads, at både staten og kommunerne langt kraftigere kom ind i selve anlægsvirksomheden. Hvis der oprettedes såvel statslige som måske amtskommunale entreprenørføretagender af langt større format, end vi kender til det nu, kunne det godt ske, at bestemmelserne om faste priser og faste tidsfrister var mere eller mindre overflødige.

I forbindelse med lovforslaget vil jeg gerne spørge ministeren, om han agter snarest at revidere loven om tilskud til offentlige veje med henblik på refusionsbestemmelserne. Vi mener i mit parti, at de bør omarbejdes og gøres mere hensigtsmæssige, således at staten får langt mere hånd i hank med vejjudgifterne i hele vejsektoren, ikke alene hovedlandeveje og motorveje, men også amts- og biveje.

Med disse få bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Jeg vil gerne takke for tilslutningen. Rent formelt ligger det sådan, at det, vi her drøfter, for så vidt ikke er, om man skal bruge fastprisordningen og fasttidsordningen eller ej, idet det jo er ganske klart, at dette for statens arbejders vedkommende var et administrativt spørgsmål, som rege-

ringen måtte afgøre, og som regeringen har afgjort. Ansvar for at indføre dette princip på det område, hvor det nu er regeringens ansvar, må vi selvfølgelig stå ved. Det, det drejer sig om her, er, om man skal blive stående ved reglen gældende for statsarbejder med de undtagelser, der også må gælde på statsarbejdernes område, eller om man skal udvide det til også at omfatte andre offentlige områder — først og fremmest dem, hvor staten som her i virkeligheden betaler en væsentlig del af udgifterne. Jeg kan nævne, at statens andel i vejjudgifterne igennem refusionerne er på 1.500 mill. kr. om året; det er et tal, der viser, at det ikke er et område, man sådan kan forbigå uden at interessere sig for det.

Jeg takker for tilslutningen fra alle sider til det princip, at når fastprisordningen nu på regeringens ansvar er gældende for statsarbejderne, må det også være rimeligt og naturligt at indføre en tilsvarende ordning på det kommunale område. Naturligvis er der forskel på størrelsen, men når man på dette område taler om 1.500 mill. kr. årligt i vejjudgifter for staten, er det ikke bare småarbejder, det kan dreje sig om. Det er klart, at fastprisordningens betydning ligger på de store, gennemarbejdede og gennemprojekterede arbejder, der kommer i licitation; det er her, den har sin værdi og interesse.

Da det nu er første gang, der er lejlighed til i folketinget at komme ind på fastprisordningen, og da ordførerne har berørt den, vil jeg gerne gøre et par rent principielle betragtninger gældende om den.

For det første vil jeg advare imod at gøre det til en meget principiel og opsigtsvækkende måde at udføre licitationsarbejder på. Det er heller ikke gjort af ordførerne, men det er i hvert fald kommet frem i den offentlige debat. Realiteten er jo den, at det er den normale, der i og for sig altid har været gældende, og som egentlig er grundlaget for hele licitationsordningen og for „Almindelige betingelser for arbejder og leverancer“, som kort og enkelt siger, at den, der bestiller et stykke arbejde gennem tilbud, ved at vælge mellem forskellige tilbud og acceptere ét kan få at vide, hvornår det stykke arbejde er færdigt, og hvad det kommer til at koste.

Det har været det faste og normale